

Η προφορική παράδοση αποτελεί πολύτιμη προσφορά στη μελέτη της προίκας. Ενώ τα προικιά είδη και τα μετρητά αποτελούν εξαίρεση για τις συμβολαιογραφικές πράξεις, κατέχουν τον πρώτο ρόλο και γίνονται κανόνας στην προφορική παράδοση.

Τα προικιά συνοδεύουν αναγκαστικά τη νύφη και αυτό είναι κανόνας σ' όλη την περιοχή. Στη Ραιψάνη, εκτός από τα σκεπάσματα, τα ασπρόρρουχα, τα φορέματα και άλλα υφασμάτινα είδη, μέσα στα προικιά είναι και τα σκεύη της κουζίνας: τα «μπακούρια», τα καζάνια, η κατσαρόλα, το ταψί, το απαραίτητο για τη θεσσαλική πίττα «σινί». Όλα αυτά τα αγαθά που συνόδευαν κάθε νύφη δεν αναφέρονται από τους άνδρες που μιλούν για προίκα. Όταν λένε πως δεν πήραν «τίποτα» για προίκα και τους υπενθυμίζουμε τα προικιά, απαντούν πως «αυτά, καλά, είναι φυσικό». Συχνά «ξεχνούν» κι άλλα πράγματα: ένα κομμάτι γης ή ένα μικρό χρηματικό ποσό, γιατί «δεν είναι τίποτα». Κι όμως δεν ήταν σίγουρα τόσο ασήμαντο, όπως ισχυρίζονται σήμερα, και εύκολα μπορούμε να φανταστούμε μερικούς να απαιτούν το «τίποτα». Όπως και να

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ

έχει πάντως, αυτή η συναλλαγή δεν γίνεται μπροστά στο συμβολαιογράφο. Η υπόθεση κανονίζεται με ιδιωτική συμφωνία αποφεύγοντας έτσι τα έξοδα στο συμβαλαιογράφο.

Εάν λοιπόν η συγκατοίκηση των νοικοκυριών είναι συνέπεια της προσπάθειας να διατηρηθεί η οικογενειακή περιουσία, τότε και η προικοδότηση των κοριτσιών με μετροητά μπορεί να είναι άλλη μια συνέπεια. Τα κορίτσια πηγαίνουν στο σπίτι του συζύγου τους και αφήνουν στις οικογένειές τους όλα τα ακίνητα. Βέβαια, όταν το ρευστό δεν επαρκεί, η οικογένεια συμπληρώνει με κομμάτια γης, με ζώα ή μ' ό,τι άλλο μπορεί.